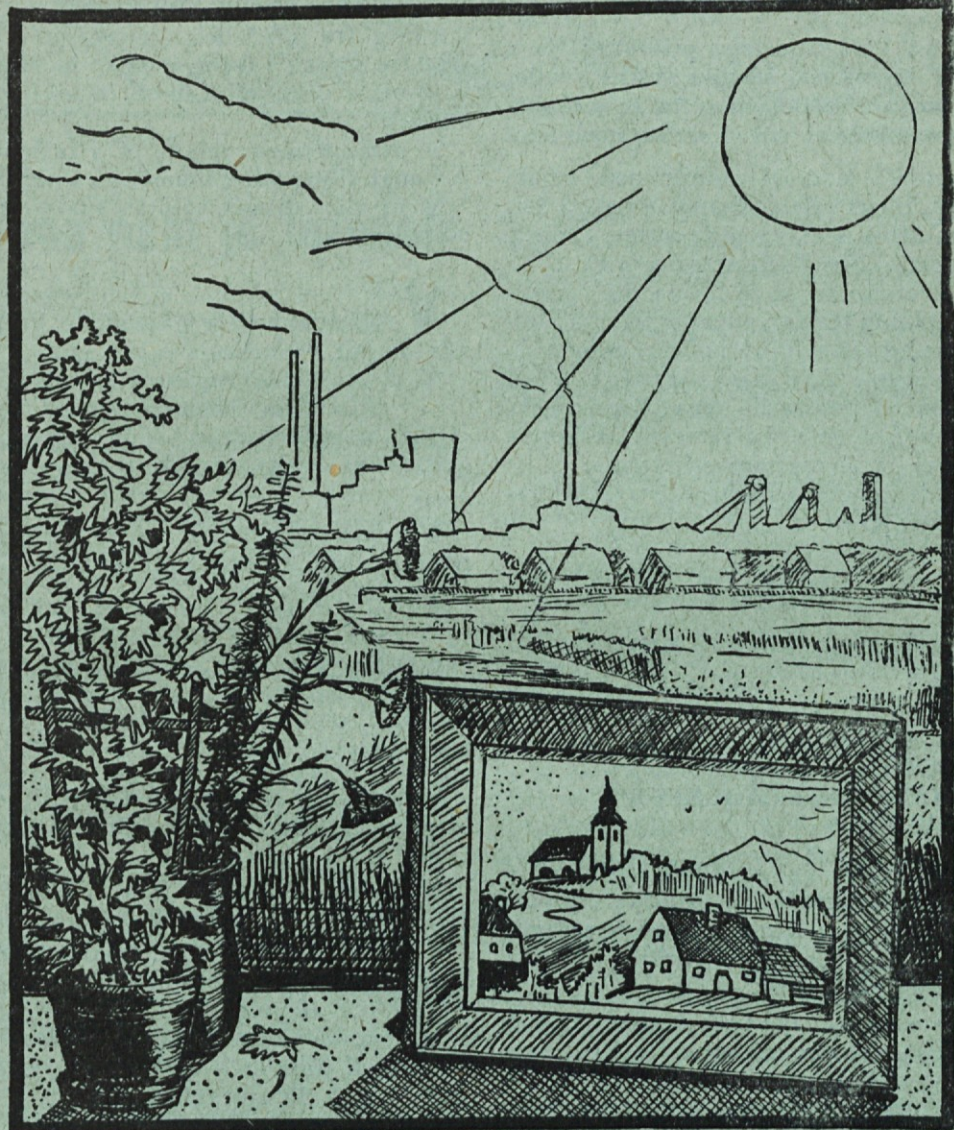

NAŠA LUČ

OKTOBER 1956

Izseljenci, izseljenke!

Rojaki po svetu!

Vaš list Vam daje letos priložnost, da v njegovi decembrski številki voščite svojim znancem in rojakom po svetu in v domovini vesele božične dni in srečno novo leto.

„Pomisli“, je dejal zadnjič neki rojak, „v Nemčiji sem delal skupaj z nekim Štajercem. Mislim sem, da je že mrtev. Zadnjič pa berem v „Naši luči“ njegovo ime...“

Da, marsikomu je že „Naša luč“ priključala v spomin tega ali onega prijatelja! Morebiti že ne veste več za noben naslov rojakov po svetu. Vaše ime, zapisano v „Naši luči“, pa bo pozdravilo tega ali onega, ki Vas je poznal, in se bo razveselil, kakor se razveseliš Ti, če zagledaš prijatelja...

Zato se zganite, oglasite se v veselje Vas in rojakov po svetu!

Kako?

1. Napiši svoje voščilo na papir, ga deni v kuverto in to pismo pošlji do 1. novembra na naslov:

„**NAŠA LUČ**“
Viktringer Ring 26,
CELOVEC-KLAGENFURT
Austria.

Tvoje voščilo bo v listu objavljeno.

2. Prosimo, seveda, da priložite v pismu toliko denarja v bankovcih ali v poštah znamkah, kolikor bodo znašali tiskarski stroški za Vaše voščilo.

Koliko znašajo tiskarski stroški? Spodaj navajamo ceno ene tiskane vrste. Vrsta ima navadno sedem tiskanih besed. Pošljite torej tolikokrat spodaj označeno ceno, kolikorkrat sedem besed znesa Vaše voščilo. Če je besed 14, pošljite dvojno ceno; če je 21, pošljite trojno ceno itd.

Ako pa znaša voščilo več kot 7 ali več kot 14 oziroma 21 besed, se šteje nova začeta vrsta kot polno plačljiva.

Primer: „Srečen Božič in novo leto 1957 Vam želi Janez ZAGORŠEK, rudar, Valenciennes (Nord), Francija.“ — Ker to voščilo znesa $2 \times 7 = 14$ besed, bo g. Zagoršek po-

slal v bankovcih ali znamkah dvakrat toliko, kolikor stane ena tiskana vrsta.

Cena tiskane vrste znaša:

6 belg. frs. (ali 3 belg. znamke po 2 frs);
30 frc. frs (ali 1 franc. znamko za 30 ffrs);
50 nizoz. cent. (ali 2 nizoz. znamki po 25 centov);

50 nem. pfenigov (ali 50 pf. v znamkah);
1 angl. šiling (ali 2 znamki po 6 penijev);
50 lir ali v drugih valutah enakovredna vsota.

*

Voščilo lahko obsega tudi le Vaš naslov: n. pr.: Peter Kotlar,

Kölner Strasse 3
Bonn, Nemčija.

Taka voščila bomo uvrstili pod skupen naslov. To voščilo obsega le eno tiskano vrsto.

Nekateri boste poslali voščila kar skupaj na istem listu ali v istem pismu. Kakor Vam je prikladnejše!

DO 1. NOVEMBRA JE ČAS

Lahko oddaste voščilo in denar zanj tudi pri naslednjih, ki bodo poslali potem nam:

V ANGLIJI: Rev. Ignacij Kunstelj 62, Offley Road, London.

V BELGIJI: Rev. Vinko Žakelj, Rue de la paix 16, Liège. — Rev. Zdravko Reven, Grand rue 37, Charleroi.

Na NIZOZEMSKEM: Rev. Vinko Flek, Heisterberg 6, Hoensbroek, L.

V FRANCIJI: Rev. Ign. Čretnik, rue St. Fargeau, 4, Paris XX. — Msgr. Val. Zupančič, rue Cl. Debussy 17, Liévin, P-de-C. — Msgr. Stanko Grims, Rue N. Colson 24, Merlebach, Moselle. — J. Jankovič, Rue de Belgrade 17, Tucquegnieux, M&M.

NAŠI OBRTNIKI IN TRGOVCI !

! IZRABITE PRILIKO, DA RAZŠIRITE POZNANJE VAŠEGA PODJETJA Z OGLASOM V „NAŠI LUCI“!

„Treba nam je Jezusa!“

Gospod nas je namenil za velike reči. S krstom nas je povzdignil v otroke božje, z birmo pa nas je odbral za vojake, borce pri razširjanju in utrjevanju božjega kraljestva na zemlji.

Ali izredno velika nevarnost je bila in je še, da bi vse te odlike zaradi naših slabosti ostale le pri besedi.

Naš Gospod je to dobro videl in razumel. V svoji ljubezni, ki ne pozna mej, se je odločil, da nas ne bo pustil samih, temveč da bo On sam na čudovit način ostal med nami.

To svojo namero je Gospod izvršil v slovesnem trenutku svojega življenja, ko je svoje zveste zbral k „zadnji večerji“ ter tik pred odhodom v trpljenje ustanovil ZAKRAMENT PRESV. REŠNJEGA TELES, ki mu s tujo besedo pravimo tudi PRESVETA EVHARISTIJA.

+

Kako se je to zgodilo?

Takole: Gospod je vzel kruh, se zahvalil, ga posvetil, razlomil ter dal učencem, rekoč: „Vzemite in jejte, TO JE MOJE TELO, ki se za vas daje“. Enako je vzel čašo z vinom, jo blagoslovil ter ponudil učencem in rekel: „Pijte iz nje vsi, TO JE KELIH MOJE KRVI nove in večne zaveze, skrivnost vere, ki bo za vas in za mnoge prelita v odpuščanje grehov.“

Cerkev uči, da se pri vsaki maši ob duhovnikovih posvetilnih besedah: „To je moje telo“ in „to je kelih moje krvi“, kruh in vino spremenita v telo in kri našega Gospoda.

Cerkev torej uči, da je v Hostiji Kristus stvarno in resnično navzoč. On je tam, da

nas posluša, ljubi, tolaži, nam služi v dušno hrano ter se v daritvi sv. maše daruje za nas in za naše grehe, kot je to storil pred 2 tisoč leti na gori Kalvariji.

Naše cerkve potemtakem niso samo prostorne dvorane, namenjene verskim sestankom, temveč so v resnici HIŠE BOŽJE, bivališča Boga samega.

+

„Krasno, čudovito je to!“ je vzklikal veliki francoski državnik Clémenceau, ko mu je opat Chautard v daljšem razgovoru govoril tudi o presv. Evharistiji.

Krasno, vsekakor!

Pa je tudi RESNIČNO?

Ali imamo za to take dokaze, ki bi mogli zadovoljiti naš razum?

Imamo jih!

Največji dokaz je beseda Jezusa samega, ki je ta zakrament ustanovil na veliki četrtek zvečer, predno je nastopil pot Kalvarije. On je Sin božji, ki je postal človek, o čemer nam jasno govore Evangeliji in zgodovina, ter nas kot tak NE MORE VARATI.

Drugi dokaz je nauk Cerkve, ki nam govori v imenu Boga in kateri je zagotovljena posebna božja pomoč, da ne bo učila nič zmotnega.

V Jezusovo prisotnost v beli Hostiji so verovali apostoli in prvi učenci, ki so Gospoda še posebno poznali. Ga često poslušali ter Ga pozneje v zakramentu Presvetege Rešnjega Telesa tudi častili.

O resničnosti Jezusove navzočnosti v beli Hostiji nam govori globoka vera vseh krščanskih rodov, med katerimi so bili možje in žene, ki so po svoji razumnosti in kreposti postali ponos vsega človeštva.

Vsi ti dokazi, ki so sicer bolj zunanji in jih zaradi pomanjkanja prostora moremo

samo omeniti, nam govore, da je PAMETNO verovati v zakrament presv. Evharistije.

+

Ali vendar naši radovednosti še ni popolnoma zadoščeno. Vsiljuje se vprašanje, KAKO je to mogoče? Kaj pravi naš razum o zakramentu presv. Rešnjega Telesa?

Priznamo, da razum ne more imeti polne luči o tem vzvišenem pojavu in mu ni dano popolnoma dojeti, KAKO je Kristusovo telo lo navzoče v Hostiji.

Evharistija je SKRIVNOST, ki presega naše umske sile, a se zaradi motivov, ki smo jih zgoraj omenili, RAZUMNO nalaga naši veri.

Ob besedi skrivnost neverni dvigajo krik in vik. A morali bi ostati skromnejši v svo-

BOŽJA LUČ...

Najčudovitejša beseda

Kadar molimo angelsko češčenje, pravimo: »In Beseda je meso postala in med nam prebivala.« Teh besed si niso izmislili škofje ali papež, ampak jih je zapisal sv. Janez, Jezusov najljubši učenec, v prvem poglavju svojega popisa Kristusovega delovanja (14. vrsta).

V naši glavi se spočenjajo, nastajajo misli. Te misli potem povemo, izrazimo z besedami. Tako nekako, seveda na mnogo popolnejši način, se od vekomaj rodi v prvi božji osebi presvete Trojice, Očetu, druga božja oseba. Imenujemo jo Bog Sin, ki je z Očetom kot Bog eno, pa je kot oseba vendar različen od Očeta. Janez imenuje Boga Sina »Besedo«. Seveda je ta Beseda — ne kot naše besede, ki so enkratne, nepopolne — večna, popolna.

Kaj pove Janez o tej večni Besedi, ki se rodi od vekomaj v Očetu? Pove največjo, najlepšo, najčudovitejšo, najskrivnostnejšo besedo evangelija, ki je vredna, da jo razmišljajo vsi ljudje. Ta beseda pove v kratkem vso našo krščansko vero in ves naš evangelij.

Bog je neviden. Nevidne so tudi njegove misli, njegove želje, njegova volja. Kako je v raju Adamu govoril, si ne moremo predstavljati. Vemo le, da je Adam razumel, kar mu je hotel Bog povedati.

jih izjavah. Ako namreč ne verujejo v Boga, so prisiljeni trditi nemogoče stvari, da je n. pr. svet nastal sam od sebe, da stroj zemeljske oble deluje brez strojnika, da je veličastni red v vsejmiru nastal brez prehodnega načrta, itd. ... Če pa verujejo v Boga, so prisiljeni verovati v stvarstvo sveta po Bogu, kar je nekaj daleč izrednejšega kakor pa Evharistija.

Neverni, ki zametajo Evharistijo, ker je skrivnost, naj bodo DOSLEDNI ter naj zavračajo vse: življenje, vodo, zrak, ogenj, zrno, malo žuželko, travnato bilko itd., saj je vse to SKRIVNOST v naravi. Vsega tega namreč človeški razum ne more popolnoma dojeti.

Mi živimo v skrivnostih kakor riba v vo-

Tudi pozneje je Bog govoril ljudem, včasih po angelih, včasih na druge načine. Uporabljal je preroke, da so ljudem oznanjali božjo voljo.

Osnovna resnica pri naši veri pa je, da je — ko so se izpolnili časi, od Boga določeni — Beseda, druga božja oseba, ki se od vekomaj rodi kot Sin iz Očeta, postala meso, postala človek. Privzela si je človeško naravo, človeške organe. Kadar človek izpregovori z usti, pove dotlej nevidno in skrito svojo misel. Tudi Beseda, ki je meso postala, je prišla povedat ljudem skrite božje misli. Prišla je povedat na človeški način Očetovo voljo, kako naj ljudje živimo in za kaj nas je Oče namenil.

Beseda je med nami prebivala! Imenovali so jo Kristus. Vsi vemo, kaj je delal. Hodil je iz kraja v kraj in učil in razlagal Očetovo misel, Očetovo voljo. Nazadnje je dal svoje življenje za nas. Da bi pa bil zares »Bog med nami«, kakor so o njem napovedovali preroki, je iznašel presveto Zakrament. Dobil je način, kako bo z nami do konca časov.

V tem zakramentu Ljubezni še naprej na skrivnostni način med nami prebiva.

Naša vera, rojaki, je vera v Boga, ki ne pusti svojih stvari prepuščenih samim sebi. Naša vera je vera v Boga, ki se kakor dober oče briga za svoje otroke, jih uči in rešuje. Poslušajmo ga!

T.

di; kako bi se torej mogli čuditi, da nale-
timo na skrivnosti v veri, znanosti o Bogu,
ki je tako velik in tako vzvišen nad člove-
kom?!

Ne čudimo se tedaj, da ne moremo Ev-
haristije popolnoma doumeti. Da bo naša
vera v to versko resnico v skladu z razu-
mom, ni potrebno, da jo naš um popolno-
ma dojame, marveč je dovolj, da razum
ugotovi, da, če ga Evharistija presega ter je
NAD njim, s tem še **NI** rečeno, da je **PRO-**
TI njemu.

Veliki sv. Avguštin je v zvezi s tem zapisal
tole čudovito misel: „Mi ne moremo odreči
Bogu te prednosti, **DA JE SPOSOBEN**
STORITI VEČ, KOT MOREMO MI RA-
ZUMETI. On je pač neizmerno večji od
nas.

Ko je francoski konvertit Ernest Psichari
v duhu gledal nesrečno človeštvo, je vzklik-
nil: „Treba nam je Jezusa samega!”

Prav je povedal!

A žalostno in usodno je, da ta Jezus de-
jansko biva med nami, a mi Ga ne pozna-
mo, ne mislimo Nanj, Ga ne obiskujemo,
Ga ne prejemamo in ne iščemo pri Njem
tolažbe, sveta in pomoči.

On je tujec med nami.

Kakšna sramota je to za našo vero in
kakšna škoda za naše duhovno življenje?!

Eno je gotovo, bratje, in sestre: sodobni
propadajoči svet kliče po obnovi, kliče po
človeku, ki bo plemenit, nesebičen, po-
žrtvovalen, čist.

Tak človek pa more zrasti samo v senci
tabernaklja.

„Treba nam je Jezusa samega!” ...

V-ko.

Družinska pratika

za leto 1957 je že izšla. Kot lani je tudi le-
tos zanimiva, bogato ilustrirana in ima pe-
stro vsebino. Obsega 144 strani.

Cena je ostala ista kot lani in sicer: 8 bfrs,
75 ffrs, 0.60 DM, 100 lir, 0.20 USA dol.,
3.50 arg. pesov.

Naročite jo pri poverjenikih „Naše luči”
ali pa pri Mohorjevi družbi, **Klagenfurt -**
Celovec, Viktringer Ring 26, Austria.

ZNANSTVENIK SINU

prooobhajaneu

M. Legouvé, član francoske Akademije
znanosti in umetnosti, piše naslednje:

„Poklical sem sina, bilo je namreč jutro
po njegovem prvem sv. obhajilu. Vstopil je
nekoliko ganjen, malce razburjen, a ven-
dar z vedrim izrazom ljubke vdanosti, s
katero se mi bliža vsako jutro.

Objel sem ga, mu pokazal stol ter mu za-
čel govoriti: Moj dragi otrok, slišal boš ne-
šteto grenkih ugovorov proti spovedi; sli-
šal boš še grenkejša napade na sv. obhajilo;
slišal boš, kako smešijo ta zakrament ljudje,
ki, pozabivši vse, kar ta zakrament vsebuje
velikega, gledajo samo na to, kar je na
njem skrivnostnega.

Ah! Kaj bi se pohujševali zaradi nedo-
umljivega?!

Ali je vendar ves vidni svet kaj drugega
kot neprodirna skrivnost?!

Če pustim ob strani skrivnost in sprej-
mem resnično navzočnost Kristusovo v sv.
Hostiji kot dejstvo, kaj se pojavi pred me-
noj?

ENO NAJVEČJIH TOLAŽB ZA ČLO-
VEŠKO DUŠO!

Ne poznam ničesar, kar bi bilo bolj spo-
sobno dušo opogumiti in jo napolniti s sve-
tim spoštovanjem do same sebe kot ta mi-
sel: **TI SI SVETIŠČE SVOJEMU STVAR-**
NIKU.

Ako nas včasih že sama navzočnost ljub-
ljenega bitja obvaruje pred gotovo napa-
ko, kaj bomo šele rekli o krščanski duši, ki
more reči: **BOG SAM JE MOJ GOST, ON**
PREBIVA V MENI?!

Moj sin, videl sem umirajoče, s katerih
lic so odsevali žarki tolažbe in upanja, ko
so prejeli sveto Hostijo; videl sem mladen-
ke, ki so z od žive vere poduhovljenim in
blestečim obrazom stopale od obhajilne mi-
za; videl sem tvojo mater, ki je sredi naj-
hujših bolečin, pomirjena po sv. obhajilu,
z nasmehom prenašala svoje boli.

Groza bi me bilo, če bi taki spomini v
meni ne vzbujali najglobljega spoštovanja.
To, kar sipa take žarke na človeško obličje,
mora nujno biti nekaj svetega.”

K-ov.

Slepi pisatelj Nino Salvaneschi (izg. Salvanéschi) je v svoji noveli „Lepo skupno potovanje“ napisal zelo lepe besede in jih položil v usta zaročenke Kándide in Favsta. Na predvečer njunega poročnega dne sta se razgovarjala. Favstov glas je govoril:

„Jutri boš sprejela moje ime. Delila boš z menoj spomine preteklosti in obljube za bodočnost. In dala boš temu mojemu imenu znak zvestobe, dostojanstva in časti. Jutri boš vstopila v mojo hišo kakor mala kraljica. Upravljala boš prihranke, delila delo in trud. Dajala boš najinemu vsakdanjemu življenju znamenje reda in ubranosti. S svojim glasom, vedrostjo in veseljem boš kot živa stvar dajala življenje najini hiši. Jutri boš postala tovarišica mojega življenja in sestra moje usode. Delila si bova kruh in bolečine, veselje in trud, sonce in nevihte. In tako bova hodila skozi leta, dokler bo Bog hotel in bova naredila iz najinih dvojnih src eno samo.“

„Ne dvomi o meni ne danes ne jutri, nikdar!“ mu je odgovorila Kandida z notranjim glasom. Tovarišica tvojega življenja bom in sestra tvoje usode, pa naj pride, kar hoče... Nosila bom tvoje ime in kakor kraljica bom skrbela za tvojo hišo. Toda ti boš gospodar vseh mojih ur. Videl me boš pripravljeno deliti s teboj kruh in bolečino, veselje in napore, sonce in nevihte. In skozi leta bova šla tako, dokler bo božja volja in najino srce bo enako na večer najinega življenja, kakor je bilo v jutru najine ljubezni.“

*

Tako popisuje pesnik in pisatelj. A ta lepa skladnost dveh življenj ni le v domišljiji pisateljev. Poznal sem zakonca, ki sta priromala do večera skupnega življenja resnično s svežostjo duha svoje prve ljubezni. Zdelo se je, kakor da bi bila lepa pomlad vedno v njunih srcih.

Spomnim se, da sem bil nekoč pri srebrni poroki prijateljev, katere sem dobro poznal. Leto poprej se je poročila najstarejša hčerka in tako je razveseljevalo to srebrno po-

roko komaj rojeno nežno in ljubko dete. Še dve sestri in trije bratje, od katerih je eden bogoslovec, je bil blagoslovljeni sad teh petindvajset let ne samo veselja, tudi trpljenja, skrbi in težav. A zdelo se je, da ju je trpljenje še vse bolj povezovalo med seboj.

Preskušnja zvestobe

Pa morejo priti tudi težki položaji, mučni, kakor tisti, o katerem govorijo neki pisatelj, kateremu je bil sam priča, vsekakor ponižujoč in junaški prizor.

Nekega dne sem vstopil v revno hišo milanskega predmestja, da obiščem nekega bolnika. Bil je to mož že v letih, ves mrtvouden, na razbiti postelji negiben, njegov pogled pa je šel v praznino. Žena že precej siva, ostarela pred časom, mi je v kratkem povedala zgodbo:

„Petdeset let ima. Dve več kot jaz. Dvajset let je minilo, odkar je takole. Poročila sva se, ker sva se rada imela. Dvoje otrok se nama je rodilo. Mlada, kakor sva bila, sva oba z delom svojih rok služila vsakdanji kruh in sva vlekla naprej še kar dobro. Nekega dne pa so ga prinesli takega domov... Kaj sem hotela? Upreti se volji božji?... Ne! Nesreča je zadela mene in jaz jo moram prenašati. Dvajset let ga vzdržujem in zanj skrbim... Če bi moral eden od naju trpeti lakoto, jo trpim jaz, ki sem zdrava. Ali ni mar to moja dolžnost?“

Da, to je tvoja dolžnost, žena!

V znani angleški knjigi „Kardinal“ popisuje Robinson junaško trpljenje Katarine, ki streže svojemu možu, ki je po usodni zmoti zaužil tekočino, ki mu je izžgala grlo, da ni mogel ne govoriti ne požreti kapljice vode. Deset let je hranila svojega moža po lijaku, na katerega je bila nataknjena gumijasta cevka. Z vso preprostostjo je duhovniku ob neki priliki razodela svoje junaštvo.

„Samo po božjem usmiljenju jo je odnesel. Grlo se je zaprlo popolnoma in ne more spregovoriti besedice. Toda dr. Farell je naredil posebno odprtino, skozi katero mu morem po cevki dajati hrano.“ In res, odprtina je bila na vratu in zvesta Kata-

rina je pogosto na dan po žlicah vlivala juhe v lijak, da je po cevki stekla v moža.

*

Nič manj ni ganljivo, kako tudi moški znajo dajati lep zgled zvestobe z žrtvijo in odpovedjo. Ob nekem romanju bolnikov v Lurd je posebno pozornost vzbudil bolniški strežnik ob nekem vozičku, na katerem je ležala negibno odrevenela mlada žena. Tako nežno skrb je kazal do te bolnice, da so ga vprašali po vzroku. Odgovoril je: „Moja žena je. Ko sva se poročila, je bila močna, zdrava, tako dobra, tako rada sva se imela. A neka huda bolezen jo je v kratkem času spravila v stanje, kakor je danes. A jo imam prav tako rad in ona ima mene rada in trpi s tako potrpežljivostjo.” Nato je dodal s strahom: „Žal smo revni in ne morem poskrbeti za postrežnico, pa vršim sam te posle. To že več kot šest let.”

V takih prilikah je zvestoba brez dvoma postavljena na težko preizkušnjo. A s preizkušnjo dobro prestopi svoj krvavi ognjeni krst. Kadar namreč zaradi bolezni ali zaradi ponižujočih propadov postane telo, nekdanje tako zapeljivo, odvrtno, pa mu kljub temu nudi vse skrbj z veliko nežnostjo in stalno, tedaj moremo reči, da zakonska zvestoba doživi trenutek največjega junštva in dobi blesk slave.

Tako postanejo zakonski prstani kakor dve med seboj se povijajoči roži, ki oklepata dvoje prstanov in dvoje src v eno samo, neločljivo združeno tu na zemlji in v večnosti. Ta povezanost pa se veča v senci domačega ognjišča in izpričuje, kako veljajo besede:

„Tako bosta živeli najini življenji združeni kakor eden, v vseh veselih in žalostnih trenutkih, v trpljenju in radosti, v revščini in obilju.”

Tako je zakonska zveza nerazdružljiva in edina notranja vez vseh src.

Tako naj bi bilo v vsaki slovenski družini v tujini!

A. I.

Varuh svojih staršev

Bilo je pozno zvečer. Gospa Erika je že spravila oba otroka v posteljo, imela pa je še to in ono urediti v stanovanju. Bila je zelo razburjena, kajti prišel je trenutek, da izvrši svoj temni naklep. Svojega moža in otroka je hotela na skrivaj zapustiti, da bi na drugi strani Rena začela novo veselo življenje s svojim mladostnim prijateljem Hardy-jem. Otroka spita, nič hudega sluteč, in ko se bo Oton, njen mož, vrnil z nočnega dela, bo ona že odšla — za vedno. Našel bo njeno poslovilno pismo in potem mu bo njegova sestra že kako pomagala. Zakaj bi se vendar to ne dalo izvršiti? Njegova večerja je na štedilniku in sedaj se bo hitro oblekla in izginila.

Tedaj jo je neka sila še enkrat potegnila v spalnico k otrokoma. Mala Trudica je sladko spala; toda Jurček, njen starejši, je sedel v postelji buden kakor sredi dneva. „Mama, od samega veselja ne morem spati, ker bomo jutri imeli prvo spoved!” ji fantek z žarečim licem hiti pripovedovat. Glej, na to pač ni mislila. Tako malo se je brigala za otroka. Kakor da bi hotela zamujeno še brž popraviti, stopi bliže in vpraša:

„In tega se tako zelo veselíš?” — „Da, veš, mamica, tedaj bo srce zopet čisto”, nadaljuje otrok ves blažen, „in kmalu bo Zveličar sam prišel vanj.” — „Toda, ali se znaš spovedati?” vpraša nato mlada žena, samo da je v zadregi nekaj rekla. — „Seveda se znam”, se mali dela važnega. „Le poslušaj!”

In res se mama usede k njemu na posteljo, kakor že dolgo ni več storila. Z vso vnemo otrok prične naštevati: „Za spoved je potrebnih pet reči, in če pokličemo na pomoč svoje prste, ne bomo nobene pozabili. Palec je najdebelejši in najmočnejši prst. Močno in zelo moram premisliti, kaj sem storil. — Kazalec kaže na Kalvarijo in na smrtno posteljo, kaže gor v nebesa in dol v pekel. Tedaj prosim Jezusa odpuščanja, ker sem mu povzročil žalost. — Sredinec je najdaljši prst. Zelo dolg mora biti tudi trdni sklep: Nikdar več ne bom grešil. — Na prstancu nosijo starši zlat prstan, ki pomeni, da se ata in mamica rada imata in hočeta zmeraj ostati skupaj. Če izvršimo če-

trto stvar, ko se spovemo svojih grehov, ima ljubi Bog tudi nas rad in hoče vedno pri nas ostati. — Pri mezinu, ki je najmanjši prst, mislimo na malo pokoro, ki nam jo mašnik naloži.”—

Čisto tiho sedi mlada žena ob otroku kakor pazljiva učenka v šoli, nenadoma pa skrije svoj obraz v blazine prestrašenega dečka in zaihti. Milost jo je ganila.

Naslednjega dne so malčki hiteli k prvi spovedi z blagoslovom, ki so jim ga starši dali na svetlo čelo. Marsikatero srcece je glasno bilo v strahu, toda kljub temu so vsi prekipovali od radosti in sreče. Najbolj pa se je veselil mali Jurček, kajti spremljala ga je njegova mamica. Vse se je zopet uredilo. Gospa Erika je občutila čudežno moč zakramenta miru in nobena sila na svetu bi je ne mogla več odtrgati od njenih dragih. Drugi dan je bila nedelja. Oba, mati in otrok, sta v svitu prvoobhajilnih sveč pristopila k mizi Gospodovi.

(„Katholisches Sonntagsblatt”, 1956)

KAKO JE SPOZNAL

pravo vero . . .

Protestant dr. Hugo Lämmer je bil profesor na univerzi. Nekega dne je dobil v roke knjigo katoliškega pisatelja Albana Stolza o angelskem pozdravu. V tej knjigi svetuje pisatelj vsem tistim protestantom,

ki bi božjo resnico zares radi našli, naj v ta namen — samo zaradi poskusa — vsak dan zmoliijo eno zdravamarijo.

Dr. Lämmer je to poskusil in sam pripoveduje:

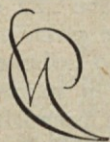
„Začel sem torej moliti zdravamarijo in blagrovati s tem pozdravom milosti polno Mater božjo ter jo prositi, da bi mogel najti pravo Kristusovo Cerkev in v njej svoj mir. In res so začele zginjati dozdevne znanstvene težave, ki so mi prej branile v katoliško Cerkev. Moje samotno stanovanje je bilo v tej dobi priča trdih notranjih bojov, polnih solza in molitev. Zdravamarija me je rešila težav in, ko sem pozneje potrkal na vrata Cerkve in prosil za vstop, sem k celotnemu katoliškemu nauku lahko rekel svoj ‚da‘ in ‚Amen‘.”

Ta dr. Lämmer je bil pozneje profesor katoliškega bogoslovja v mestu Breslau. — To je zgled, kako dela Marijina molitev čudeže v naših dušah.

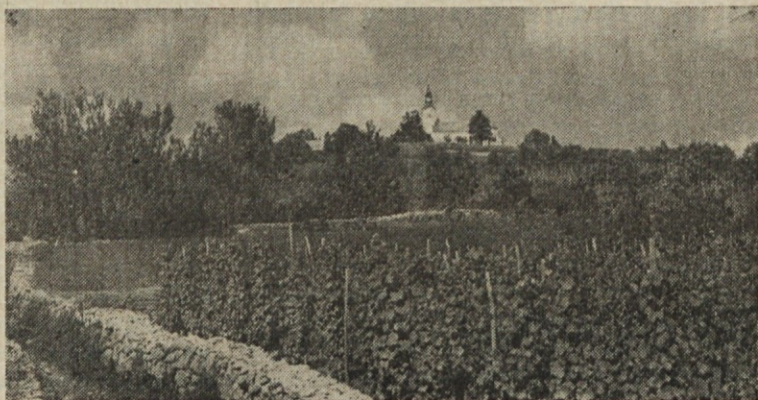
Zdravnik je rekel: „Za bolno t e l o lahko predpišem apotekarske kroglice, za bolno d u š o pa so najboljše kroglice na rožnem vencu.”

Brezboštvo in malovernost današnjega časa je že iz marsikatero naše izseljenske družine vzelo rožni venec. A kaj je dalo v zameno? Nezadovoljstvo in nesrečo.

Zdaj, v mesecu oktobru, mesecu rožnega venca, je čas, da to lepo molitev obnovimo.

TRZAŠKA GORA pri Novem mestu: ljubka Marijina božjepotna cerkev se beli med prijaznimi vinskimi goricami, po katerih raste sladko grozdje, ki nam daje znano zdravo dolenjsko vino — „cviček”.

NEKAJ MISLI O *materi*

Dve Slovenki iz Severne Francije sta 24. junija povedali na Materinskem dnevu tudi to:

Ljubka pesmica, ki je morda nekaterim od vas znana, pravi:

Zgodaj zjutraj, pozno zvečer,
dela ljuba mamica;
za otroke vedno dela
naša dobra mamica.

Srajčke šiva, hlačke celi,
kruhek reže, nam ga da;
za otroke vedno dela
naša dobra mamica.

Tako otroška usta preprosto opevajo ljubezen in požrtvovalnost matere. **Ljubezen**

Vinska trta

*Ko je Stvarnik zemljo stvaril
in z rastlinami jo posejal,
tudi vinske trte ni pozabil,
še posebnost ji je dal.*

*Sladko grozdje nam ponuja,
vsako leto ga rodi,
z žlahtnim vincem nas napaja,
da živimo brez skrbi.*

*Mašnik pred oltarjem
ga blagoslovi,
visoko ga povzdigne
in postane Sveta Kri.*

*Bratci pa ga cukajo,
čez mero ga želé.
Po cesti kolovratijo
in neumnost govoré.*

*Naj nam ljubi Bog ohrani
žlahtno vinsko trtico;
naj še nadalje nam skrbi
za žlahtno kapljico!*

Jožko Potočnik, Belgija.

in požrtvovalnost sta v resnici najbolj značilni lastnosti naših mater.

Če je mož glava družine, je pa mati srce družine. Mati je tista, ki s svojo ljubeznijo daje domu prijetno toplino in nepozabno domačnost. Kako dragi, kako ljubi so nam spomini na domači kraj, na rodno hišo, na brate in sestre, a v prvi vrsti na drage starše, na ljubo mater. Pred nami vedno znova zaživi materin obraz. V veselju in sreči želimo, da bi se ona z nami veselila, v trpljenju hrepenimo po njeni sočutni besedi, po nehljnjeni tolažbi. Nihče otroka tako dobro ne razume, nihče mu ni tako blizu, kakor mati.

Bog sam je položil materi v srce čudovite lastnosti in sposobnosti, ki jih v svoji plemenitosti razvija do junaških skrivnosti. Saj je mati premnogokrat tiha mučenica in skrita žrtev v družini.

Mira Poličnik, Ruitz (P de C.)

*

Mati tudi ve, da otroci niso le njeni, ampak **predvsem otroci božji**, kar so postali pri sv. krstu. Zato jim že v zgodnji mladosti govori o Bogu, ki je njihov Oče nebeški, o Mariji, njihovi nebeški Materi, o angelu varuhu, ki jih spremlja povsod. Tako nauči mati že male otroke moliti Oče naš, Zdravo Marijo, Sveti angel, varuh moj in druge molitvice, katere se je sama naučila od svoje matere in jih ni nikoli pozabila. Večkrat slišimo kako zatrjujejo odrasli ljudje, da, kar jih je učila mati, tega se hočejo vedno držati. Zato je sveta dolžnost nas mater dati otrokom prve nauke za krščansko življenje. **To moramo storiti z besedo in z zgledom.**

Me, izseljenske matere, imamo še **eno veliko dolžnost** do svojih otrok, namreč, da jih naučimo naš **materin, slovenski jezik**. Slovenski jezik smo prejele od svojih mater, od nas naj ga sprejmejo tudi naši otroci v tujini. To brez težav dosežemo, ako doma z otroki vedno govorimo v našem jeziku. Tako bodo znali dva jezika, kar jim zna še prav priti v življenju, n. pr. če z njimi narediš obisk v domovino. Žela boš pohvalo od vseh pametnih ljudi, ponosna boš na svoje otroke in v starosti boš lahko po domače z njimi govorila in se ne boš čutila tujka v svoji družini.

M. Gregorčič, Bruay-en-Artois

Ob materini smrti

*„Zbogom, draga moja mati!”
v slovo ti kliče sinko tvoj.
Zdaj odšla si po plačilo,
ljubi Bog naj bo s teboj.*

*Zadnjikrat s' me poljubila,
ko sem moral v tuji kraj.
Zbogom, sinko, si mi rekla
glej, da vrneš se nazaj!*

*Zdaj pa daleč tu v tujini
spomnim večkrat se na té,
pismo tam iz domovine
pa mi žalosti srcé.*

Jožko Potočnik, Belgija

ZEMLJA

(Zgodba Slovenke v Avstraliji)

Potočnikov Ivan, ki je bil za tolmača in je sedel spredaj, se je po angleško zgovarjal z agentom, ki je vodil avto čez most na drugo stran mesta. Sem pa tja je ujela kako besedo, tako da je vedela, da se razgovarjata o njej. Pa ji ni bilo dosti do prisluškovanja; preveč je imela v glavi lastnih misli. In petletni Jožek, ki se je prvič v življenju peljal z avtomobilom in se kar ni mogel nagledati mesta, jo je stalno motil z vzkliki začudenja in presenečenja.

Komaj pol leta je bilo od Marijine smrti in kako se je vse spremenilo! Dela je bilo malo manj takrat! Ko so jo odpustili iz tovarne vreč, ji je Marija prigovarjala, naj si ne išče novega dela. In ko je še Matija dejal, da je res že čas, da se malo spočije in pazi na Jožka, se je dala pregovoriti in je ostala doma.

Lepo je bilo po vseh teh letih brezdomstva po taboriščih imeti spet lastno stanovanje in paziti na vnuka, ki je bil zdrav in močan, brez spominov na nešteta begunska taborišča, na izgubljeno domačijo, na pomanjkanje in tisto morečo brezupnost, ki se poloti človeka, ko vidi, da je na milost in nemilost prepuščen drugim. Kar pomladila se je, ko ga je gledala, kako se razvija, zdrav naslednik zdravega rodu. Ko bi le toliko angleških besed ne nosil domov! Pa včasih je bila na skrivnem kar ponosna, da je tako

odprte glave in da govori v družini najbolj angleško. In marsikaj se je od njega naučila. Nekako sramovala se je vprašati druge, kako se ta ali ona reč imenuje, ali pred vnuikom se ni nič sramovala.

*

Potem je prišla nesreča. Marijo je povozil avto, ko se je vračala od postaje cestne železnice domov. Cesta je tam precej zapuščena in nihče ni videl, kako se je to zgodilo. Ko jo je neki avtomobilist našel ležečo ob cestnem robu, je bila že mrtva. Policija je sicer poizvedovala, pa brez uspeha.

In Matija je pričel piti — še huje kot po vojni v taborišču v Italiji. In je zapil vso plačo in še ves denar, ki sta ga bila z Marijo prihranila. Pa da je šel tisti dan pit, ko so mu v tovarni rekli, da ga več ne potrebujejo, ker ni več zanesljiv delavec...

Saj ga je končno razumela. Pil je iz obupa, ker je umrla Manija. Kako je bil vesel, ko so se vkrcali na ladjo za Avstralijo! Da ne bo več pil in da bo hranil denar za zemljo, je bil njegov sklep. Zopet bi rad oral na svojem... Le dve leti dela pod kontraktom za državo, potem pa preostanek svojega življenja zase. Pa kaj mu je mar dveh let, ko pa ve, da je potem svoboden!

Toda, ko sta minili dve leti, se je Matija ohladil. Počakajmo še malo, je dejal. Če kupimo sedaj z denarjem, ki ga imamo, bomo dobili le kako majhno kmetijo, na kateri ne bomo mogli ne živeti ne umreti. V tovarni se kar dobro zasluži in čez nekaj let bomo imeli dovolj za lepo posestvo in še za nekaj strojev. In avto bomo tudi potreboval; brez tega tu ne gre.

*

Deloma je imel Matija prav — ampak njej to ni bilo posebno všeč. Mesto in tovarna, človek ju mora poznati z malega, če ne te uničita in izmozgata. Pa ni mogla nič reči, ker je Matija pridno delal in ni zapravljal. In tudi pokazala mu ni svojih skritih želj. Saj je ne bi razumel, če bi mu rekla, da ji je težko pri srcu. In kako bi mu tudi povedala?

Zdaj ve. Štiri mesece je dobil. Zaradi noža! Pa je bil le žepni pipec, kot ga ima pri nas doma vsak paglavec. Matija ga je uporabljal za rezanje kruha v tovarni. Čudna dežela! Onega, ki je Matijo prvi udaril s

pestjo po glavi, so obsodili le na dva me-
seca; Matija pa, ki je samo branil sebe, na
štiri. Zaradi noža, so rekli in pa, ker je iz-
žival. Menda je pričel preklinjati to deželo.
V pijanosti je dolžil vso deželo umora nje-
gove žene. Tega najbrže ne bi bil storil, če
bi bili morilca dobili, a ker ga niso . . . , in
še zaradi dela, ki ga je izgubil. A temu je
bil sam kriv. Zakaj niso že lani kupili zeml-
ljo? Marija bi bila gotovo še živa in tudi
on ne bi bil tako daleč zabredel . . .

*

Pa jo bodo imeli — zemljo. Ni ona za-
stonj delala in hranila dve leti, kolikor je
šlo. Že drugi dan, potem ko so Matijo ob-
sodili, je šla k Potočnikovemu in mu vse
razložila. Ivan je že Markovim enkrat po-
magal, ko so kupili zemljo. Angleško zna
dobro.

Toliko in koliko ima prihranjenega. Mor-
da bi šlo, tako kot z Markovimi, da bi dali
tretjino v denarju takoj, ostalo pa v obro-
kih! Ivan je malo pomislil. Zdelo se mu je,
da kaj posebnega ne bo za ta denar. Bolje
bo, če malo počaka, je dejal. Bo govoril z
agentom, ki je prodal Markovim. Naslednji
dan se je prismejal nazaj: „Imate srečo,” je
rekel: prav nekaj za njo, da ima agent. Ma-
lo posestvo, ne predaleč od mesta. Lastniku
je pred meseci umrla žena in hoče prodati
ter se preseliti drugam. Jutri ob enajstih
naj pride k njemu, da bodo šli z agentom
pogledat.

*

Avto je zavožil na rob ceste in obstal.
„This is Ryde” je dejal agent. To je občina,
v kateri posestvo leži. Zavili so z glavne ce-
ste in se peljali mimo manjših posestev. Ve-
činoma so imeli ljudje na njih zelenjavo in
kokoši. Potem so zavili na levo in obstali
pred majhno leseno hišo. Iz hiše je prišel
starejši mož in jih pozdravil. „This is Mrs.
Maček, who wants to see your property,” je
dejal agent. Mož je pokimal, nekaj zamr-
mral v pozdrav in jih peljal v hišo. Saj ni
bila tako majhna, kot je izgledala. Dve so-
bi, kuhinja, jedilnica, kopalnica. Nekaj po-
hištva da bo vzel s seboj, je dejal, drugo pa
ostane. Ivan je pridno tomačil in razlagal.
Za hišo so ležale njive s paradižniki in so-
lato. To se še najbolj izplača, je dejal mož.
Pa ga je samo na pol poslušala. Zemlja je

bila tu, zemlja, cilj vseh teh dolgih let v tu-
jini; lastna zemlja, njena, Matijeva, Jožko-
va. Sedaj bodo končno na varnem; tu se jim
ne bo moglo nič zgoditi. V miru bodo živeli
in čakali, da bodo lahko šli domov. Zemlja,
lastna zemlja! Ne da bi se zavedla, je kre-
nila proti njivam. Ivan in agent sta ostala
pred hišo, Jožek pa je že nekam izginil. Le
lastnik je prišel za njo.

„Hočete videti zemljo,” jo je vprašal v
angleščini. In ga je razumela. Ne samo vi-
diti, čutiti jo hoče, vzeti v roko, da bo ve-
dela, da je res, da ne sanja. Prišla sta do
prve njive. Počepnila je in zgrabila prgišče
prsti. Ni bila tako mastna in črna kot do-
ma. Bolj rdečkasta je in peščena. Pa kaj
zato! Ona že ve, kaj je potrebno. Mastnega
gnoja in skrbne nege, pa bo vse dobro.
Zemlja ne da nič zastonj. Trda je, toda pra-
vična. Če ne štediš truda in znoja, ti povrne
obilo. Da ti pridelke, da ti mir, vero v bo-
dočnost in srečno zadovoljstvo. Posestvo je
končno majhno, a dela bo veliko. Bogastva
v denarju najbrže ne bo, bo pa v drugih
rečeh.

Vrnila se je k hiši in prosila Ivana, naj
pove agentu, da je zadovoljna in priprav-
ljena kupiti. Segla je v nedrje in izvlekla
svileno ruto, v kateri je imela težko prihra-
njen denar. V zadregi ga je pomolila agen-
tu. Agent je samo zmajal z glavo. Obrnil se
je k Ivanu in mu dejal, da lahko gredo ta-
koj v mesto in naredijo pogodbo. Jutri se že
lahko selijo.

Po trudapolnem delu se počitek jeseni kar prileže —
čeprev samo na bučah

V ožnja v mesto je bila kratka in je prešla kakor v sanjah. Ona, Marjeta Mačkova iz Loga, petdeset let kmetica, osem let begunka, brezdomka, brez cilja in bodočnosti, je postala lastnica zemlje. Na drugem koncu sveta, v tuji deželi, s snaho v grobu in sinom v zaporu, pa vkljub temu jo ima, z lastnimi rokami prislужeno in od ust odtrgano; toda ima jo!!! Hvala Bogu! Še enkrat ji je bilo dano, da je oskrbela dom svoji družini, lasten dom, kot so ga imeli nekoč. Kaj zato, če tujina gleda preko plota; pri njih doma bo pri Mačkovih z Loga, pa četudi pod pločevinasto streho.

Pogodba je bila hitro napisana. Odštela je denar na mizo. Nekaj ji ga bo še ostalo, da bo za prvo silo. In Matija bo kmalu doma. Agent ji je dal v roke pero. Z okorno roko je napisala „Marjeta Maček“. Težko breme ji je padlo s srca in skoro so jo obile solze. V tem trenutku je razumela, da je s tem podpisom zaključila poglavje begunstva in brezdomstva in obenem podpisala zavezo, da jih tujina ne bo uklonila in strla in da se bodo, ko bo čas dopolnjen, vrnili zdravi domov — zdrav rod na zdravo zemljo.

Zanimivo za izseljence

— Belgijski parlament je ratificiral jugoslovansko-belgijsko socialno pogodbo. Upanje je, da bodo navodila za izvrševanje pogodbe kmalu prišla.

— Če se tujka (n. pr. Italijanka) poroči z jugoslovanskim državljanom, samo po sebi ostane še vedno tuja državljanica in ne Jugoslovanka. Če pa naredi prošnjo za pridobitev jugosl. državljanstva, potem ima zaradi poroke možnost, da državljanstvo hitro dobi.

30 LET PEVSKEGA ZBORA V BRUAY (Francija)

Tridesetkrat se bo že obletelo listje z dreves, kar je bilo v Bruay razglašeno, da so ustanovili slovensko pevsko društvo.

Letos meseca oktobra bo praznovalo ta častni jubilej. Želim, da bi bilo mnogo rojakov navzočih pri proslavi. Saj se človeku srce razveseli, ko sliši, da zadoni slovenska pesem iz grl rojakov. Naj sprejme čestitke vodja in ves njegov zbor! Naj bi nas še mnogokrat razveselil in nas v tujini krepil in bodril!

Naj nad celim zborom angel sreče biva in na njega svoj blagoslov razliva!

Minka Župančičeva, Francija

Iz domačih krajev

Gasilci v **Dolenjskih Toplicah** so praznovali 75 let svojega obstoja. — V začetku julija je povzročilo neurje v **Mislinjski dolini** in okoli Slovenjega Gradca veliko škodo. Narasli potoki so podrli 19 mostov. — Strele je zažgala kozolec v **Podlipi** pri Vrhniki. — Okoli **Litije** in **Šmartna ob Savi** je letos zelo dosti jazbecov. — Planinci iz **Bovca** so odprli planinsko kočo pod **Mangartovim** sedlom v višini 2073 m. — Letošnja letina sadja po Sloveniji je slabša od lanske. — Na **Senušah pri Leskovcu** (Krško) so odprli novo šolsko poslopje. — V **Bukovici pri Volčji dragi** so uredili nov nasad breskev. — Blizu **Tolmina** so odkrili tople vrelce. — Blizu **Ormoža** so odkrili celo ilirsko vas iz 3000 let pred Kristusom.

IZSELJENCI so prišli tudi letos v lepem številu obiskat domače kraje (okrog 250 iz prekomorskih držav, 450 iz Francije—Metz, 111 iz Francije — P-de-C., 60 iz Holandije, 469 iz Nemčije in Holandije). V Ljubljani so priredili **izseljensko razstavo, ki pa je bila zelo enostranska** in naj bi domačim ljudem lagala, da je večina rojakov v tujini naklonjena komunističnemu režimu. Tudi po nekaterih drugih krajih (n. pr. v Postojni) so bile take razstave. — V prvih 4 mesecih letošnjega leta so poslali izseljenci v Jugoslavijo denarja za 862 milijonov dinarjev. Število paketov se je še povečalo od lanskega leta in je v istih 4 mesecih znašalo 489 tisoč.

SLOVENSKI OKTET je preko Rusije in Sibirije odšel z letalom pet na Kitajsko. V

MARIBOR —
ob Dravi,
drugo
največje
mesto v
Sloveniji
in prestolnica
Štajerske

Sibiriji je pel v mestu Irkutsk. V mestu Pekingu na Kitajskem so imeli več nastopov. Pišejo, da je bila Kitajcem najbolj všeč pesem „Žabe svatbo so imele“ in „Moj očka ima konjička dva.“ Peli so tudi v Šanghaju. — V Ljubljani so za poskušnjo z doma izdelanimi aparati imeli domačo **televizijsko oddajo**. — V Križankah v Ljubljani so odkrili spomenik pesniku **Antonu Aškercu**. — Slovenec **Franjo Hvastja** je že več let prvak opere v Bratislavi na Slovaškem kot baritonist. — Znani arhitekt **Viktor Sulčič**, izseljenec iz Argentine, je obiskal svoj domači kraj na Tržaškem.

Iz **Jugoslavije** ljudje še kar naprej **BEŽIJO** čez mejo. Ker je taborišče v Italiji v Vidmu polno, so odprli novega v Cremoni. — Če hočeš **dobiti v Jugoslaviji potni list**, moraš najprej dobiti državljanski list (200 din), nato pa še: kazenski list (200.—), po-

trdilo, da nisi v sodni preiskavi (130.—), potrdilo o plačanih davkih (200.—), jamstveno pismo osebe iz tujine, ki jo želiš obiskati; prevod tega pisma s kolkom (550.—), prošnja za potni list (kolek za 295.—; za moške od 17—50. leta še 130.—). Tako stane potni list z vizumom za Avstrijo n. pr 4605 din, za Italijo 5055 din! Skoraj toliko, kot zaslužiš cel mesec!

VERSKÉ NOVICE

V noči 3. na 4. avgusta je v Ptujju neznanec vdrl v samostan minoritov in ubil s sekuro patra Goloba. — Oblasti so prepovedale širiti in brati zadnje papeževo pismo preganjanim katoličanom. — Prav tako je prepovedano peti cerkveno Marijino pesem: „Zmagala si, Devica slavna“.

MED NAŠIMI IZSELJENCI

ANGLIJA

† **P. Mitičeva**. V nedeljo zjutraj 2. septembra je v St. Mary's bolnišnici, Highgate, London, preminula gospa Mitičeva. Nekaj dni prej je na cesti prejela težke poškodbe, podrlo jo je motorno kolo. Prejela je sv. zakramente. Pokopana je bila 7. septembra

na pokopališču Waltham Cross. Žalujočemu soprogu naše iskreno sožalje! R. I. P.!

70-letnica: Pred kratkim je praznovala 70-letnico rojstva gospodična Marija Sinkovič, doma iz Buč na Štajerskem. Že v svoji mladosti je odšla v svet ter bila v službah po mnogih krajih kot: Gradec, Dunaj,

Carigrad, Pariz, London. Želimo ji, da bi jo Bog ohranil še mnogo let!

Krst: V cerkvi sv. Terezije, Darlington, Co. Durham, je bila krščena 19. avgusta Janet Braven. Čestitamo!

Poroke: V cerkvi Marije Brezmadežne, Waltham Cross, Middx., sta se 11. avgusta poročila Avguština Craghil in Ciril Svete. — V cerkvi sv. Patricija, Rochdale, sta stopila pred oltar 18. avgusta Anica Sommer in Jožef Čanjšek. — V istem kraju, a v cerkvi sv. Janeza Krstnika, sta si obljubila zvestobo 25. avgusta Carmelita Petrillo in Anton Novak. — Vsem iz srca čestitamo!

Blagoslovi domov: Do začetka septembra so bili nadalje blagoslovljeni domovi: Wolverhampton: J. Križman. — Coventry: Kramar. — Rochdale: Novak, Natlačen in Jus. — Halifax: Schevjakova. — Leeds: J. Rožman. — Burnley: Jakše. — Northampton: S. Fistrič. — Windsor: Jenšterle.

Občni zbor: Prvo nedeljo je avgustu je zborovalo Slovensko društvo v „Našem domu“ v Londonu. V novi odbor je bila izvoljena tudi gospodična Anica Kranjc, a ostali odborniki so bili ponovno izbrani.

Rochdale: Slovenci iz Rochdale že sedaj vabijo za Martinovo nedeljo v Rochdale, kjer bo v soboto zvečer vinska trgatev s pestrim programom, v nedeljo popoldan pa veseloigra: „Pričarani ženin“. Podrobnosti bodo še sporočili.

London: Tudi za prvo nedeljo in nadalje velja, da je cerkveno opravilo v kapeli Y. C. W. ob 5. popoldan in potem primer na prireditve v „Našem domu“.

Spremenjeni naslov: Spet opozarjamo, da je župnikov naslov že dalj časa: 62. Offley Road, London S. W. 9. Ima tudi telefon: Reliance 6655. Na istem naslovu je Slovenska pisarna, ki pomaga pri oblasteh in ureja s časopisi in knjigami, izdanimi v inozemstvu itd. Prav tja prihaja tudi pošta za Slovensko društvo.

BELGIJA

CHARLEROI — MONS

Charleroi. — Strašna rudarska katastrofa v Marcinelle je imela globok odmev v vseh naših srcih. Hvala Bogu, ni bilo med tolikimi ponesrečenci nobene slovenske žrtve.

Žalujemo pa za dvema rojakoma, ki sta nas zapustila. Pri operaciji na pljučih je umrl **Ivan Podpadec**, roj. v Trebnjem na Dolenjskem 1904., v Gilly 14. julija. — Nenadoma je odšel s tega sveta tudi **Felician Kokošar**, dne 6. avg. 1956 v Montignies 5/5. Doma je bil iz Loma nad Kanalom ob Soči, roj. 1894. V Lomu zapušča ženo in sina. Oba so znanci lepo spremili na zadnji poti. Naj počivata v miru! — Zvedeli smo, da je v Hrastniku umrla **mama Kalinova**, ki ima tukaj svoje otroke in je imela v Fontaine l'Eveque več let „café“. Naj počiva v miru! Žalujemo izrekamo svoje sožalje!

Poročili so se: v Ransart: Angelca Salmič in Rudi Deželak, v Lambusart: Olga Gruden in Maurice Schotsmans, v Marcinelle, Friderik Majcen in Liliane Meureé. Veliko sreče!

Že pred meseci je odšla v **Kanado** naša pevka **Poldica Kodehova** z možem Ivanom Jerončič. Želimo jima mnogo sreče v novem svetu.

Konec avgusta nam je maševal č. g. Ilc.

Mons. — Na romanju v Quaregnon smo se letos zbrali predvsem iz Borinaže in sicer kar v lepem številu. Lepo je to, da je precej rojakov izrabilo priložnost, da so prejeli sv. zakramente. Pogrešali smo pa med nami družino **Karla Lenkiča** iz Flénu, ki nas je zapustil in se odpravil v daljno Avstralijo.

LIEGE—LIMBURG

Naša **mladina** iz Eisdena se je 4. nedeljo v juliju predstavila s svojo vsakoletno **prireditvijo**. Na programu je bilo več krajših igrice, nekaj deklamacij in pevske točke. Vsi so prav lepo rešili svoje vloge. Režiserju in igralcem lepa hvala za trud.

Na 5. nedeljo v juliju je naša skupnost v Eisdenu priredila svoj **izlet v Nemčijo**. Vozili smo se skozi krasno pokrajino v okolici vinorodnega Altenahra. Izletnikom moramo šteti v čast, da niso bili preveč v „ročcah“, čeprav so obiskali eno največjih vinskih kleti v Nemčiji. Sele proti večeru smo se skozi Bonn vozili proti domu. Z izletom so bili vsi zelo zadovoljni.

V avgustu so naši fantje iz Eisdena 12 dni preživeli v lepih Ardenah. Za kuhinjo je le-

tos lepo skrbela ga. Marta Rogelj, za kar se ji fantje iskreno zahvaljujejo.

Pariz

Skupno romanje

Papeški zastopnik za izseljence, kardinal Piazza, je v začetku septembra obiskal tuje delavce v Belgiji. Na prireditvi njemu v čast, ki je bila 9. 9. v Bruslju, ga je v imenu Slovencev pozdravil g. Zdenko Osana iz Louvain. Moški zbor tehniške šole iz Tournai, ki ga vodi slovaški salezijanec, ki je študiral v Ljubljani, g. Strežansky, je ob tej priložnosti zapel tudi nekaj slov. narodnih pesmi, ki so žele mnogo odobravanja.

12. sept. je g. kardinal obiskal Eisdenu. V imenu Slovencev ga je pozdravil zvezni predsednik g. Krpač Franc. Med kardinalovo službo božjo je naš mešani pevski zbor ubrano zapel: „Marija, skoz' življenje...“ Naš zbor, ki je edini pel večglasno, je zbudil splošno pozornost.

Poroke: V Eisdenu so se v zadnjem času poročili naslednji pari: g. Viktor Požin z gđc. Florentino Opstein; gđc. Ivanka Stiblovšek z g. Ivanom Kižmetom, g. Stanko Živec z gđc. Marijo Pirc in g. Ladislav Berginc iz Herstala z gđc. Katarino Bollard.

Vsem novoporočencem iskreno čestitamo ter jim želimo vso srečo!

Naši bolniki: ga. Selak Ivana iz Jemeppa je še vedno v Sanatoriumu. Ga. Brumec iz Eisdenu, ki se je morala podvreči težji operaciji, je že doma. Ga. Virant se zdravi v bolnici v Leutu. G. Virant Franc, ki ga muči rudarska bolezen, in ga. Cvahte, ki boluje na srcu, sta v domači oskrbi.

Tem in vsem ostalim bolnikom, za katere še ne vemo, želimo, da bi že skoro popolnoma ozdraveli.

FRANCIJA

Pas de Calais

PEVSKI ZBOR

Društvo Jug. rudarjev sv. Barbare v Bruy-u en Artois (P. d. C.) v severni Franciji bo proslavljalo 30-letnico svojega obstoja na nedeljo 28. oktobra 1956.

K obilnoštevilni udeležbi vljudno vabljeni!

Odbor

V nedeljo, 7. oktobra bo v Parizu, v cerkvi Sacré-Coeur (Montmartre) skupno romanje izseljencev vseh narodnosti. Romanje bo vodil pariški kardinal S. Exc. FELTIN. Začetek bo točno ob pol petih popoldne. Najpreje bo govor pariškega kardinala, nato pa sveta maša, katero bo daroval škof Rupp, ki je postavljen od cerkvenih oblasti za škofa za vse izseljence.

Vsi Slovenci ste vabljeni, da se v obilnem številu udeležite tega romanja, kjer bomo združeni okrog svojih duhovnikov pod vodstvom pariškega nadškofa skupaj z vsemi izseljenci molili za svoje skupne zadeve, za svoje domovine in za potrebe naše skupne Matere, svete Cerkve.

Slovenci se bomo zbrali, ob štirih popoldne pri izhodu métroja Anvers.

*

Skupna sveta maša za Slovence (rue Vaugirard, ob petih popoldne, métro: Saint-Placide) bo v nedeljo 21. oktobra in nato na praznik Vseh svetih, 1. novembra.

HYERES (Var). — 9. avgusta sta se poročila v Hyeresu gđc. ŽELKO Marta, učiteljica, doma iz Prekmurja, ter Jožko KEREČ, profesor matematike na višji katoliški šoli v Chicago. Poročne obrede je opravil ženinov stric, msgr. Kerec. Mlademu paru želimo vse najboljše, zlasti da bi mlada žena mogla kmalu dobiti potrebne papirje, da bo lahko šla k svojemu možu v Ameriko.

MORESTEL (Isère). — V soboto 1. septembra je bila v farni cerkvi v Morestelu ganljiva pobožnost. Dve slovenski dekleti iz Prekmurja, Barica Maršič in Terezija Matuš, sta stopili pred oltar, kjer jima je grenobelski pomožni škof msgr. Vitos dal redovno obleko. Obe sta namreč stopili v red slovenskih sester, ki imajo svojo materino hišo v Morestelu, kjer bosta opravili noviciat. Prva je dobila redovno ime Terezija, druga pa Klara. Številni prijatelji, ki smo se zbrali k tej pomembni slovesnosti, smo goreče molili za redovne poklice med našimi izseljenci.

KMALU BODO IZŠLE MOHORO-
JEVE KNJIGE ZA LETO 1957.
KDOR JIH ŽELI DOBITI, NAJ
JIH TAKOJ NAROČI PRI G.
ČRETNIKU, 4 RUE SAINT-FAR-
GEAU, PARIS 20^e.

Koroški romarji v Franciji

Pod vodstvom kapucinskega patra č. g. Jakoba Vučina, je prišla 6. septembra v Francijo skupina koroških romarjev. Med jih je 42 in potovali so z avtobusom. Prvi večer so bili gostje pri slovenskih sestrah v Vienne, kjer jih je čakal tudi g. Čretnik iz Pariza. Ta jih je tudi spremljal na vsej poti skozi Francijo. V petek dopoldne so poromali v Ars, kjer so ob grobu svetega arskega župnika imeli skupno sveto mašo, pri kateri je pridigal župnik iz Globasnice, č. g. Poš.

Po kratkem oddihu v Vienne, kjer so jih zopet pogostile naše sestre in kjer je v pravi slovenski domačnosti zadonela tudi naša pesem, so v zgodnjih popoldanskih urah nadaljevali pot proti Lurdu, kamor so jih spremljale tudi dve slovenski sestri iz Morestela kamor so prišli v soboto zjutraj. Vkljub celonočni vožnji so bili že prvi vtisi v Lurdu nepozabni. Ob devetih so imeli sveto mašo, katero je daroval g. Čretnik v baziliki svetega rožnega venca. V nedeljo pa so imeli sveto mašo pri lurški votlini, katero je daroval njihov neumorni vodja p. Jakob. Popoldne pa so imeli v kapeli Pomočnic vernih duš, kjer so tudi tri Slovenke, slovesne pete litanijske, po katerih je novomašnik iz Koroške podelil vsem svoj blagoslov. Francoske sestre se kar niso mogle načuditi krasnemu slovenskemu petju. Sicer pa so v Lurdu posvetili ves čas, kot vsi romarji, molitvi, ki je gotovo v tem Marijinem svetišču bolj goreča kot kjer koli drugje.

Ko so v ponedeljek zjutraj odšli dalje v Fatimo, so odšli s sklepom, da bodo v Lurd zopet kmalu prišli. Odnegli so pa s sabo tudi najlepše vtise o gostoljubju Slovencev, ki jih je spremljalo na vsej njihovi poti skozi Francijo.

NEMČIJA

Castrop-Rauxel III. — Spet smo izgubili iz naše srede rojaka, ki je prebiral „Našo luč“ in mohorske knjige. To je rojak Andrej Čopar. Rojen je bil v Zagorju ob Savi l. 1891. Tukaj je bival v Herne Holthausenu na Bladenhorst-Str. 18. Umrl je 29. juli-

ja letos. Dolgo vrsto let je bil zastavonoša v Društvu sv. Barbare. Naj mu bo sv. Barbara tovarišica onstran groba pri Bogu! Žalujemo ostalim izrekamo sožalje.

Obhajali smo tudi poroko dveh rojakov, ki sta prišla lani semkaj. V kapeli pri sestrah sta si 17. julija v Castrop Rauxel III. obljubila zvestobo mizar Anton Močnik, doma blizu Domžal, in Milka Centa. Želimo sreče in blagoslova! — F. B.

Valka pri Nürnbergu. — Vsake 14 dni se s Hrvati zbiramo k domači službi božji. Pridiga nam salezijanec č. g. Dragotin Kavjak. Naša cerkva je posvečena slovanski- ma apostoloma sv. Cirilu in Metodu. V njej marsikdo najde uteho svoji duši. Po maši dne 5. avgusta se je moški zbor tudi fotografiral. — B. B.

NIZOZEMSKA

Že zadnjič smo se pritoževali nad vremenom, a ne zastoni! Tudi v avgustu in septembru je bilo zelo slabo vreme. Nizozemski kmetje, in seveda mi z njimi, smo letos zelo oškodovani. Pravijo, da znaša škoda na pridelkih nad 220 milij. hol. goldinarjev.

Pa pustimo slabo vreme, da ne bomo še mi slabe volje! Kljub takemu vremenu so imeli pevci ZVONA letos lep izlet po Holandiji. Dne 4. in 5. avgusta je vozil avtobus po asfaltiranih cestah 54 pevcov in nekaterih drugih rojakov. Prva večja postaja je bila BREDA, kjer jih je v MATERINI HIŠI Mariborčanom poznanih KATEHISTINJ (Betnava!), čakalo obilno kosilo. Takoj po kosilu so odbrzeli skozi ROTTERDAM in HAAG na morsko obalo pri Scheveningenu, kjer se je naša mladina kopala. Proti večeru pa je avtobus brzel skozi ne-cvetoče „bollenvelden“ proti AMSTERDAMU, kjer jih je čakalo skromno prenočišče. Drugi dan takoj po sv. maši pa so že zopet brzeli proti VOLENDAMU, kjer so si ogledali zanimivo ribiško mesto. Tu se je večina pevcov tudi slikala v lepih krajevnih narodnih nošah. Po kosilu pa je avtobus zopet brzel proti HAARLEMU in ZANDVOORTU, kjer je bilo v morju zopet par ur kopanja in sončenja. Na večer pa se je avtobus poln veselih in pojočih pevcov vračal v rudarski Limburg. Tudi na ta način je „ZVON“ proslavil svojo 25-letnico.

Še pred izletom ZVONA pa je večja skupina rojakov odpotovala na počitnice v domovino; 67 jih je bilo! V začetku avgusta pa se je pridružila skupina 53 „edinčanov“ rojakom iz Nemčije, ki so jo letos „odpuhali“ domov s svojim vlakom. V domovino pa so ves čas poletja odhajali tudi posamezniki. Zgleda, da je bil tako dosežen letos po vojni rekord. Iz Nizozemske je domovino obiskalo okrog 150 rojakov. Niso pa bili samo obiski v domovino! Tudi iz domovine smo imeli letos dokaj obiskov. Vsem se je tukaj zelo dopadlo, radi bi kar tu ostali. Pa tudi „našim“ se je v domovini zelo dopadlo. Kje je „lepše“ oziroma „boljše“, pa kar sami presodite!

Sedaj pa pojdemo malo po naših kolonijah. Dne 18. avgusta sta praznovala srebrno poroko zakonca **Žlajpah** iz Eygelshovena. Še prej, 8. avg., pa je praznoval srebrni jubilej dela v rudniku istrski rojak **Ive Dragošin**. Vsem trem jubilarantom kličemo: Še na mnoga leta!

Nismo imeli le srebrne, ampak, rekli bi tudi „bele“ poroke. V tem kratkem času je bilo kar pet „ohceti“. Le škoda je, da ni bilo med njimi nobene čisto slovenske! Kar pet slovenskih deklet se je moralo poročiti s tujci. (Auf biks!“ Kje pa ste, kranjski Janezi?) Pa naštejmo po vrsti te ohceti: 28. julija se je poročila **Ambroževa Rezi** s **KOEVOETS PIETOM**; 18. avgusta pa **Videmškova Mara** z **JAUREN WILIJEM**. Vsi ti so iz **HEERLERHEIDE**. Pri **Antlejevih** v Hoensbroeku pa so oddali na isti dan, 28. avgusta, kar obe hčeri: **Hermino** so dali **ERENS JANU** in **Lojzko** v. **BEERS WILIJU**; 15. septembra pa smo končali z „ohcetjo“ pri **Kandru**, od koder je za vedno odpeljal hčerko **Erno GERARDUS** van **ROEKEL**. Vsem mladim parom čestitamo!

Še nekaj novic iz Hoensbroeka! Markonov Edi je naredil zadnji izpit iz **varenja** in nam kmalu nato, skupaj z bratom Francem, v radiu R. O. K. zaigral na harmoniko par poskočnih. — Resnikova gospa pa je odletela s „štorkljo“ ali z avionom, ne vemo, v London, kjer je bila botra otroku, ki je sorodnik rojaka **Smodeja**. — Ko govorimo že o štorklji, pa pogledjmo v Deventer, kjer je družini **Rupnik-Drljo** prinesla dne 11. julija hčerko **Ano-Jadranko**. Materi in ostali

družini naše iskrene čestitke. — Predsednik Društva sv. Barbare **Vodeb** pa nam je prinesel iz Loreta v Sev. Franciji lepe pozdrave. Tudi mi pozdravljamo rojake v Franciji in se jim za njihove pozdrave lepo zahvalimo. Da ne boste mislili, da so v Hoensbroeku „kar tako“, pa povemo še eno. **Žoharjev Joško** je „gvinal“ pri kolesarskih tekmah v **Eidhovenu** tretje mesto in še nekje, ne vem kje, deveto. Le tako naprej, Joško, da te bomo poslali v „Tours de France“ pozdravljat naše rojake v Franciji!

Naj končam s pozdravi! Vsem Slovincem znana „prva pevka ljubljanske opere“ **Vilma Bukovčeva** — ki nam je pela tudi v Limburgu dne 22. junija (glej sliko!), je poslala dne 20. julija iz Pekinga na Kitajskem, kjer je nastopala skupaj s „Slovenskim oktetom“, vsem poslušalcem „Slovenskega večera“ — posebno mladini — ter vsem ostalim rojakom v Limburgu najpristrčnejše pozdrave. Na tem mestu ji mi vsi hvaležno vračamo pozdrave, če bo NAŠA LUČ „prisvetila“ k njej v domovino! — Na svidenje!

Znani pevki ljubljanske opere ge. **VILMI BUKOVČEVI** poklanja holandska Slovenka cvetje ob priliki „Slovenskega večera“ v Heerlenu 22. VI. t. 1.

NA KRATKO POVEDANO

Najvišji ognjeniki na zemlji so: Chimboraso (6310), Cotopaxi (5943), Popocatepetl (5400 m) in Fudžijama (4000 m).

Pred sto leti so poznali samo šivane čevlje.

100 kilogramov najboljše sladkorne pese da 12 kilogramov sladkorja.

Že leta 2000. pred Kristusom so znali v Egiptu brusiti diamante.

Rim je mesto, ki so ga največkrat zavzeli sovražniki. Od l. 390. pred Kr. do danes so ga sovražniki razrušili več kakor štiridesetkrat.

Prvi petrolejski vrelec so odkrili l. 1859.

Moško srce tehtja 346 gramov, žensko pa 310 gramov.

Svilena nit v zapredku sviloprejke je dolga 400 do 1000 metrov.

Prve izdelovalke papirja iz celuloze so brez dvoma — ose.

Več kakor polovica avstralske celine je brez vode.

Najtežja kovina ni platina, ampak iridij.

Biser nastane v školjkini lupini, kadar zaide vanjo droben pesek, ki jo razjeda. Školjka potem z neko slino pesek zalije. Ta slina se strdi in ustvari biser.

(Iz Jan. torbe)

Zakaj je LUNA tako bleda

Nekoč sta sonce in luna družno sijala na nebu. Podobna sta si bila kot jajce jajcu. Oba sta bila enako lepa in oba sta enako močno svetila. Sonce je sijalo podnevi, luna ponoči; vsak večer pa sta se srečala na nebu. Takrat sta navadno poklepetala in šla potem dalje vsak svojo pot.

Tako sta živela dolgo v slogi in ljubezni. Nekega dne pa se zberejo zvezde na prejo. Delajo in se menijo. Beseda da besedo in začno se prepirati o tem, kdo je najlepši. Tudi luna se je začela bahati:

„Kaj boste ve! Jaz sem najlepša in najsvetlejša! Kar pogledajte me. Še sonce je v primeri z menoj nič. Jaz sem imenitnejša, saj sonce mojo noč spreminja v dan! To je vse njegovo delo.“

To je slišalo sonce. Ni maralo bahačev, takih še posebno ne. Razjezilo se je in sklenilo, da se maščuje.

Kot po navadi sta se sonce in luna srečala zvečer na nebu. Komaj se luna prikaže, ji prisoli sonce krepko zaušnico. Luna ni spravila niti besede iz sebe. Na vso moč se je razjokala. Jokala je in jokala, da so ji solze zmile z obraza ves sijaj in ga vsega popackale.

Zato luna še danes tako medlo sveti. Če pa jo natančneje pogledaš, boš videl, da ima na obrazu modre lise. To so odtiski sončevih prstov, ki se še vedno poznajo.

Od takrat se sonce in luna nikoli več ne srečata na nebu. Luna vzide šele tedaj, ko sonce zaide.

„Ofer“ in žrtev

V Holandiji si pripovedujejo sledečo dogodenco:

Mala Ivanka pride od otroške božje službe. Doma jo vprašajo, kaj se je novega naučila v cerkvi.

Ivanka radovoljno pripoveduje: „Gospod župnik je lepo razložil, kakšna je razlika med ‚ofrom‘ in pravo žrtvijo.“

„Kakšna je razlika?“ vpraša mati vsa radovedna, kaj bo otrok povedal.

„Žrtev je, če človek da tisto, kar bi rad sam obdržal. ‚Ofer‘ pa je, če da tisto, česar ne potrebuje in mu je odveč,“ razlaga Ivanka.

Pri kosilu zapazi mati, da je Ivanka pustila svoj kos mesa na krožniku. Brž jo opomni: „Snej vendar meso! Kaj pa čakaš?“

„Ah, mati, rada bi doprinesla žrtev, pa sem pustila meso, da ga bom dala Sultanu,“ odvrne Ivanka.

„To drago meso?“ se razhudi mati. „Ga je škoda za psa! Zanj pa res nisem kupila tega dragega mesa. Kar ti ga snej in hitro!“

Tako okregana Ivanka poje meso.

Po kosilu pobere mati koščice s krožnikov in jih vrže lačnemu psu pod mizo. Ivanka nekaj časa gleda psa, potem pa ga z otroško globokoumnostjo potolaži:

„Veš, Sultan, saj bi bila rada doprinesla zate žrtev, pa nisem smela. Moraš biti pač z ‚ofrom‘ zadovoljen!“

Odgovorni urednik: Dr. Janko Hornböck. — Založba Družbe sv. Mohorja. — Tisk: Tiskarna Družbe sv. Mohorja. — Vsi v Celovcu. — Printed in Austria.

Z A K R A T E K Č A S

Mark Twain je bil v družbi z neko gospo, pri kateri se ni moglo reči, da je lepa. Ker je bil ravno prav dobre volje, ji je naredil poklon: „O gospa, kako ste lepa!”

Dama ga pogleda po strani in pravi: „Žal mi je, da vam jaz ne morem narediti enakega poklona.”

Mark Twain se posmeje in odvrne: „Milostljiva, naredite kot jaz, saj se znate malo zlagati.”

*

Zdravnik pacientu: „Če se hočete znebiti svojega rdečega nosu, morate nehati piti. Namesto vina pijte dve leti mleko.”

„Gospod doktor, to sem že poskusil, pa ni nič pomagalo,” pravi pacient.

„Kdaj ste to poskusili?” vpraša zdravnik.

„Prvi dve leti mojega življenja.”

*

Verjetno. — Žena: „Le zakaj je Bog naj-nazadnje ustvaril žensko?”

Mož: „Zato, da je imel mir ob stvarjenju, ker bi se sicer vedno vtikala v njegovo delo.”

*

Vsa objokana pride domov nova služkinja brez Mirka, ki ga je peljala na sprehod:

„O gospa, Mirko mi je ušel v parku. Nikjer ga nisem mogla najti.”

„Za božjo voljo, nesrečnica, ali nisi mogla govoriti s kakim policajem?”

„Saj sem, in ravno tedaj se je to pripetilo.”

*

Topli kifeljci. — Nekj specialist za duševno bolne dobi nekoč obisk. Priletna gospa ga pozdravi in mu pravi: „Gospod doktor, moja družina zahteva, da se dam pregledati pri vas. Ne vem zakaj, saj se ne počutim čisto nič bolna. Toda naši pravijo, da je to znak bolezni, če rada jem tople kifeljce. Je to zares bolezen?”

„Nikakor ne, gospa!” odgovori zdravnik smehljajoč se. „Saj jih tudi jaz prav rad jem!”

Gospa se oddahne in pravi: „No, vidite! Toda če res ljubite tople kifeljce, pridite kdaj k meni: imam jih namreč sedem tisoč osemsto v shrambi.”

Za bistre glave

KRIŽANKA

1	2	3	4
5			
6		7	
		8	9

Vodoravno: 1. tuja beseda za „vaditelj”, 5. skupina čebel, 6. predlog, 7. nikalnica, 8. poškodba telesa.

Navpično: 1 čebelji samec, 2. del človeškega plemena, 3. vzklík, 4. če je samo eden, 7. predlog, 9. samoglasnik.

Urejevalnica

Ša - luč - ljen - je - iz - ski - na - se - list.

Uredi pravilno gornje zloge! Kaj dobiš?

(Rešitev prihodnjič)

UGANKI

Ubožec ne more hoditi,
ne žvižgati ne govoriti,
a je vesel in zdrav
in z njim je kar vse prav.

(Dete v zibelki)

Visoko plava,
breme nese;
kadar je težko dovolj,
ga na zemljo strese.

(Deževen oblak)

Rešitev ugank iz prejšnje številke:

Križanka: Vodoravno: 2. Ciciban, 6. Iva, 7. roj, 10. trepeta, 12. nož. — Navpično: 1. sir, 2. cvet, 3. ia, 4. ar, 5. noga, 8. len, 9. jež, 11. po.

Rebus: Anton Podpadec.

Je razlika. — Pisatelj Mark Twain je kot deček mnogokrat zamudil šolo in oče ga je zato večkrat nabil. Nekoč mu je ob taki pri-liki pripomnil: „Verjemi mi, če si nemaren in te moram kaznovati, me to huje boli kot tebel!” — Med solzami je odgovoril mali Mark Twain: „Mogoče, očka, toda ne na istem mestu kot mene.”

NAŠA LUČ

Urednikova pošta

Raznim našim pesnikom in pesnicam!

Zmeraj bolj nas z vseh strani zasipajo naši ljudski pesniki s pesmimi, več ali manj posrečenimi. Uredništvo je veselo, da inajo do njega tako zaupanje, in veseli ga to sodelovanje najširših plasti naših rojakov po svetu. Uredništvo bi rado vsem ustreglo, pa mora zaradi tiskarskih stroškov izbirati med dobrim in manj dobrim, potrebnim in manj potrebnim, ker bi sicer moralo povečati obseg lista.

Večina teh poslanih pesmi sploh niso prave pesmi. Čeravno rojak zna kakšne besede morebiti že peti po kakšni lepi melodiji, one besede še niso pesem. Nekateri nič ne gledajo, da bi se vrstice rimala. Nekateri ne delajo nobenih kitic. Tudi je treba paziti, da so besede lepo pravilno napisane, ne pa odsekane, kakor si Kitajke posekajo prste na nogah, da laže nosijo majlne čevlje.

* * *

M. ZUPANČIČ, Frc. — Novembrsko pride drugič na vrsto.

J. POTOČNIK, Belg. — Nekatero boljše smo objavili, drugo smo opustili.

R., Francija. — Dve pesmici smo odstopili uredniku „Vere in doma“. Za vse poslano lepa hvala!

B. B., Nemčija. — Fotografijo objavimo ob kakšni drugi priložnosti. Hvala zanj!

F. C., Nizozemska: Kar je ostalo, objavimo ob priložnosti. Hvala!

ČASI, časi zlati, kje ste?

Kam ste zašli tako hitro?

Dom ostal je daleč, daleč,
tam za polji, za gorami.

Ni nikogar, ki bi me tolažil,

ko stiska me gorje bolečin.

Mama, kje ste mi zdaj draga?

Prijatelj, znanci, kje ste vi?

Horvat Terezija, Francija

V ŠT. JURJU pod Kumom je rojstni
moj dom,

ki ga nikdar pozabila ne bom.

Na samoti v dolin'ci hišica stoji,

poleg nje potoček čist žubori.

V njem postrvi skakljajo

in se z valčki igrajo.

Nasproti tega doma se mlini sosedov vrti
in stope brnijo: top, top!

O, to so spomini sladki,

na davne minule že dni,

ko so mi starši in bratje živeli še vsi.

Toda kakor marsikoga tudi nas

je usoda nemila

po svetu okrog razkropila.

Minka Zupančič, Francija

TRI MINUTE OKOLI SVETA

Trije Slovenci tvorijo že pevski zbor, trije Srbi — kólo, trije Turki — Alahovo svetišče, trije Indijci — vice, trije Kitajci — orientalsko Kominterno, trije Američani — veleindustrijo, trije Afrikanci — mohamedansko ligo, trije Italijani — artificijal, trije Francozi — športni klub ali grand-banket (gostijo), trije Nemci — armado, trije Čehi — orkester, trije Poljaki — očižno (oče:njavo), trije Rusi — internacionalo, trije Židje — veletrgovino, trije Angleži — parlament, trije kapitalisti — butarsko zvezo, trije politikanti — pričkament.

Partizani miru, pozor! Tri ženske v hiši: revolucija.

Vsa mesta niso za vse!

New York je za Amerikance, London za anglekance, Rim za katoličane, Berlin za Nemce, Pariz pa za vse.